

Arrest

**nr. 38 799 van 16 februari 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 november 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en zijn advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat T. LUST verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 8 april 2009 toe in België, werd op 10 april 2009 vastgehouden in het Centrum voor Illegalen te Merksplas en diende daar op 15 april 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Op 14 oktober 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven dd. 15 oktober 2009 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing. Deze luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, een Armeens staatsburger, bent gehuwd en heeft drie kinderen. U was woonachtig in het dorp Mghtsjan. U verklaart nierpatiënt te zijn. In Armenië werd uw nierfalen reeds vastgesteld. U kon er echter niet op een adequate manier voor behandeld worden. Een behandeling via nierdialyse kostte namelijk meer dan u zich kon veroorloven. Daarbij haalde de kwaliteit van de behandeling niet de moderne standaarden. In de hoop op een behandeling besloot u daarom in eerste instantie naar België te komen. In tweede instantie haalde u voor uw vertrek uit Armenië problemen met uw voormalige werkgever aan. U verklaarde dat u tot november 2008 als boekhouder werkzaam was bij de wijnproducent Vinkom. Op een gegeven moment werd aan u in het kader van de belastingsaangifte gevraagd om documenten te vervalsen. U weigerde dit te doen en werd hierop bedreigd. U gaf daarbij aan dat oligarchen het reilen en zijlen in Armenië sturen en dat hun steun noodzakelijk is op de arbeidsmarkt. Na uw weigering verloor uw vrouw haar werk als verpleegster. Uw dochter vond na haar afstuderen tevens geen werk. U zelf verliet uw werk bij Vinkom toen uw medische problemen ontstonden. U dacht dat indien u het land zou verlaten uw echtgenote en dochter opnieuw meer kansen zouden maken op de arbeidsmarkt.

B. Motivering

U verklaarde in hoofdzaak naar België te zijn gekomen om er een medische behandeling te ondergaan (CGVS p.6-7). Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat het gebrek aan een dergelijke behandeling in Armenië gerelateerd is aan een van de gronden genoemd in de Conventie van Genève. Uit uw relaas blijkt integendeel dat economische motieven, met name uw gebrek aan financiële middelen, hieraan ten grondslag liggen. Uit uw verklaringen blijkt daarbij dat de hoge medische kosten enerzijds en de lage verloning anderzijds algemene problemen zijn in Armenië. U gaf daarbij niet aan persoonlijk in deze geïsoleerd of uitgesloten te zijn. Uit uw relaas blijkt dat u behandeld werd voorzover uw financiële middelen strekten. Aldus dient gesteld te worden dat ingevolge artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 1 juni 2007, u voor een beoordeling van deze medische elementen waarvan u meent dat ze een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in uw land van herkomst, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dient te richten aan de minister of zijn gemachtigde. U werd tijdens uw gehoor op Commissariaat-generaal op deze mogelijkheid gewezen. Zowel uzelf als uw advocaat gaven te kennen hiervan gebruik te zullen maken (CGVS p.11). Wat uw problemen met uw voormalige werkgever betreft dient te worden vastgesteld dat u deze op generlei wijze hard kan maken. Zo verklaarde u bedreigd te zijn na uw weigering tot vervalsen over te gaan. Deze bedreigingen kon u echter niet concretiseren (CGVS p.9). U suggereerde verder dat door deze weigering invloedrijke oligarchen zich tegen u en uw gezin hadden gekeerd met als gevolg dat uw vrouw haar werk verloor en uw dochter niet aan werk geraakte. Hieromtrent werd vastgesteld dat uw beschrijving van deze oligarchen vaag en van algemene aard is (CGVS p.8-9). U kon daarbij aansluitend geen enkel element aanbrengen dat het verband tussen uw weigering tot vervalsen en de problemen van uw vrouw en dochter qua tewerkstelling aantoonde. U diende dan ook te stellen dat dit verband louter op vermoedens is gestoeld (CGVS p.9). Na enig aandringen tot opheldering gaf u daarnaast toe dat u zelf de stap had gezet om uw werk te verlaten (CGVS p.10). Dit vanwege hoger genoemde medische redenen. Uw weigering werd aldus niet afgestraft met een ontslag. Uit uw verklaringen blijkt verder dat u hierna niets meer van uw werkgever heeft gehoord (CGVS p.9). U diende daarbij aansluitend toe te geven dat ook uw gezinsleden niet door deze werden lastiggevallen (CGVS p.10). Verder gaf u meermaals aan dat u na een medische behandeling in België terug zou keren naar Armenië. U sloot daarbij niet uit dat u bij een terugkeer in Armenië opnieuw werk zou kunnen vinden (CGVS p.10). Uit dit alles blijkt geen gegronde vrees voor vervolging.

Dit alles maakt dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die door u werden aangebracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. Uw rijbewijs alsook de kopie van uw diploma brengen geen informatie aan over uw problemen. Uw ziekteboekje alsook het medisch attest uitgereikt door een Belgische arts bevestigen uw situatie als nierpatiënt. Zoals hierboven reeds aangegeven wordt geoordeeld dat deze niet gerelateerd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Volledigheidshalve dient er op gewezen te worden dat u verklaarde niet meer over een paspoort te beschikken. U beweerde het document samen met uw vluchtigticket te hebben verloren op uw weg naar België.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker werpt op dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij de problemen met zijn voormalige werkgever niet hard kan maken en dat hij op het einde van het interview toegaf vrijwillig zijn werk te hebben verlaten en dat zijn gezinsleden op geen enkel moment werden lastiggevallen. Dit laatste heeft verzoeker naar zijn zeggen nooit verklaard en zou *“hoogstwaarschijnlijk”* te wijten zijn aan taalproblemen. Verzoeker benadrukt dat hij zijn werk onder druk had verlaten omdat hij weigerde in ruil voor een premie vanwege zijn werkgever belastingsdocumenten te vervalsen, hoewel hij het extra geld door zijn oplopende medische kosten wel zou kunnen gebruiken. Hij werd gechanteerd door zijn werkgever waardoor hij gedwongen werd om het grondgebied te verlaten. Zijn werkgever had immers contacten met de oligarchen. Verzoeker ontkent formeel dat hij zelf op zijn werk is opgestapt.

Vervolgens levert verzoeker kritiek op de passage uit de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat verzoeker niet uitsluit dat hij naar Armenië zou terugkeren. Volgens verzoeker liggen wederom vertalings- of interpretatieproblemen aan de basis van dit misverstand. Verzoeker zou immers enkel meegedeeld hebben dat hij niet uitsluit naar Armenië terug te keren op voorwaarde dat de algemene situatie verandert, waarbij op een menswaardige manier kan geleefd worden, en waarbij een recht op arbeid kan worden uitgevoerd zonder het toezien oog van verscheidene machthebbers. Verzoeker besluit dat hem ten onrechte de vluchtelingenstatus werd geweigerd.

2.2. Aangezien verzoeker in zijn middel inhoudelijke kritiek levert op de bestreden beslissing, voert hij in wezen een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad merkt op dat verzoekers betoog met betrekking tot de (ver-)taal en interpretatieproblemen niet kan worden aangenomen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat aan verzoeker ter gelegenheid van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 2 juni 2009 uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk goed verstond, waarop hij bevestigend antwoordde (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 2). Bovendien werd hem gewezen op het feit dat hij elk interpretatieprobleem onmiddellijk diende te melden (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 2). Ten slotte werd hem de keuze geboden om het verhoor in het Russisch of in het Armeens te laten plaatsvinden, waarbij verzoeker uitdrukkelijk een voorkeur te kennen gaf voor de Russische taal (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 2). Aangezien verzoeker toen geen enkel voorbehoud formuleerde, is verzoekers huidige hypothese dat taalproblemen aan de basis liggen van een gebrek in de motivering van de bestreden beslissing volstrekt vrijblijvend. Verzoeker toont trouwens niet in concreto aan welke termen vertaalmoeilijkheden opleveren en aan de basis kunnen liggen van de beweerde misverstanden.

2.4. Vooreerst is het opvallend dat verzoeker, blijkens de stukken uit het administratief dossier, bij het beantwoorden van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 april 2009 geen gewag maakte van problemen met zijn werkgever (administratief dossier, stuk 12, p. 2). Wanneer hij daarmee later wordt geconfronteerd, beweert verzoeker dat hij niet wist dat het nodig was (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 10). Ten tweede springt in het oog dat verzoeker bij het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op de vraag of verzoeker zelf *“de stap had gezet om niet meer te werken”*, blijkens het gehoorverslag uitdrukkelijk bevestigend had geantwoord (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 10), terwijl hij dit nu formeel ontkent. Er mag worden verwacht, wanneer verzoeker na confrontatie met de negatieve beslissing een andere versie van de feiten geeft, hij deze minstens met een begin van bewijs kan onderbouwen. Op dit punt blijft verzoeker echter geheel in gebreke.

2.5. Verzoeker beweert dat hij en zijn gezinsleden ingevolge zijn weigering om vervalsingen aan te brengen, werden bedreigd, maar brengt bij zijn verzoekschrift geen enkel gegeven aan dat deze versie kan staven. Verzoeker verduidelijkt niet wat het verband is tussen zijn weigering om de documenten te vervalsen en de problemen die zijn echtgenote en dochter op de arbeidsmarkt ervoeren, zoals terecht in de bestreden beslissing wordt gesteld. Verzoeker weerlegt bijgevolg de motieven van de bestreden beslissing niet. Hij beperkt zich tot het aanvullen van zijn asielaanvraag, wat niet bij machte is het pertinent karakter van de motieven van de bestreden beslissing te ondergraven. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de tewerkstellingsproblemen die verzoeker aanhaalt van gemeenrechtelijke aard zijn en de bestreden weigeringsbeslissing in hoofdorde gebaseerd is op het feit dat verzoekers vertrek uit zijn land van oorsprong hoofdzakelijk door medische redenen is ingegeven, wat door verzoeker trouwens op geen enkele wijze wordt betwist.

2.6. Waar verzoeker opwerpt dat er een misverstand of interpretatieprobleem gerezen is bij de vertaling met betrekking tot zijn houding ten aanzien van een terugkeer naar Armenië verwijst de Raad naar wat hierover in punt 2.2. werd gesteld. Uit het gehoorverslag in het administratief dossier blijkt dat verzoeker

onder andere het volgende heeft verklaard: *“Ik hoop op een nieuwe niertransplantatie, te genezen en terug te keren naar mijn land (...).”* (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 7). Verderop verklaarde verzoeker: *“Ik wil teruggaan na mijn behandeling. Als ik was gekomen om te blijven, was ik met mijn gezin gekomen”.* (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 7). Ten slotte opperde hij: *“Als ik genees, keer ik terug. (...).”* (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 10). Uit verzoekers verkeringen blijkt dus geenszins dat hij een terugkeer afhankelijk maakt van een verbetering van de algemene situatie in Armenië. Verzoekers blote beweringen missen bijgevolg elke grondslag. De verwijzing naar de almacht van de oligarchen in Armenië en de daaruit voortvloeiende bedreiging wordt niet gestaafd en is niet bij machte de motieven van de bestreden beslissing te doen wankelen.

2.7. Ter terechtzitting legt verzoeker bijkomende documenten neer. Het gaat om zijn origineel oud Sovjet-paspoort, een kopie van zijn militair boekje en twee originele attesten van lessen Nederlands die verzoeker volgde. Daargelaten de vraag of deze stukken in casu dienstig zijn, toont verzoeker niet aan dat hij ze niet eerder in de procedure kon bijbrengen.

2.8. Op grond van wat voorafgaat kwam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rechtsgeldig tot het besluit dat verzoeker er niet in geslaagd is een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk te maken. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

2.9. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus kan ten slotte worden opgemerkt dat, om hiervoor in aanmerking te komen, verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden voor een reëel risico op ernstige schade moet aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker laat echter na in zijn verzoekschrift ook maar enig element aan te brengen waarom dergelijk reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet voorhanden zou zijn zodat de Raad niet kan overgaan tot een beoordeling dienaangaande.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 16 februari 2010 door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN